ΘΑΔ06| ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄

2024 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2024/θαδ06-μεροσ-στ΄/

Ὁ Θεός, λοιπόν, στερεῖ κατὰ μέγα μέρος τὸν ἁμαρτωλὸν τῆς διορατικότητος τοῦ Πνεύματος του καὶ ἀναζωπυρεῖ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὀλισθημάτων αὐτοῦ Συνείδησιν, ἵνα περισσότερον κατανοήσῃ τὴν θέσιν του καὶ ἵνα ἔτι μᾶλλον συναισθάνεται τὴν ἁμαρτίαν. Ὅταν δὲ οὗτος συναισθάνεται τὴν ὀδύνην, ὑφ’ ἣν διατελεῖ ἡ ψυχή του, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ μετανοῇ διὰ τὰς ἐν τῇ γῇ πράξεις του. Μετανοῶν δὲ καὶ συναισθανόμενος τὸ ὀλίσθημά του ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἀλλὰ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια τάσσονται πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ ἐμπόδια ταῦτα εἶναι ἡ ἄδικος αὐτοῦ πολιτεία πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνθρωπον. Μία, λοιπόν, ὁδὸς διανοίγεται πρὸ αὐτοῦ, τὴν ὁδὸν ταύτην ἐὰν ἀκολουθήσῃ σωθήσεται. Εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράξῃ τοῦτο. Εἶναι ἐλεύθερος νὰ μείνῃ ἐν διηνεκεῖ σκότει, ὡς ἐκ τῆς στερήσεως τῆς διορατικότητος τοῦ Πνεύματός του, ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του ἀπαλλασσόμενος τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου του. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτωλός, ἐὰν θέλῃ νὰ σωθῇ, ν’ ἀποπλύνῃ τὸν ρῦπον τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ, ὀφείλει ν’ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἡ ὁποία διανοίγεται ἔμπροσθέν του.

Εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράξῃ τοῦτο. Εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἢ νὰ παραμείνῃ αἰωνίως ἐν τῇ ψυχικῇ του ὀδύνῃ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο ἐλεύθερος, δὲν θὰ καθίστατο ἁμαρτωλός. Καταστὰς δὲ ἁμαρτωλός, ἐὰν πάλιν δὲν ἦτο ἐλεύθερος, αἰωνίως θὰ ὑφίσταται τὸ ψυχικόν του μαρτύριον. Ὀφείλομεν ἐνταῦθα νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι δὲν ἔχομεν ν’ ἀποκαλύψωμεν νέαν τινὰ αἵρεσιν, νέαν τινὰ ὁδὸν ἄγνωστον. **Ἡ ὁδὸς αὕτη ἡ σωτήριος εἶναι ἡ Μετενσάρκωσις.** Πῶς βεβαίως ὁ ἁμαρτωλὸς σωθήσεται, ἐὰν ἐκ νέου δὲν ὑποβληθῇ εἰς νέαν τῆς σαρκὸς δοκιμασίαν;

Ἂν βεβαίως πολλοὶ θέλουσι νὰ καταπολεμήσωσιν ἡμᾶς, οὐδὲν θὰ κατορθώσωσιν. Ἔχομεν μὲ τὸ μέρος ἡμῶν οὐ μόνον ἁπτὰς ἀποδείξεις, ἀλλὰ καὶ πειράματα καὶ πολλοὺς μεμυημένους, οἱ ὁποῖοι παρ’ ὅλην τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ διατηροῦσι καὶ θὰ διατηρῶσι τὰς ἀρχὰς και πεποιθήσεις αὐτῶν.

Ἡ τὴν μετενσάρκωσιν πιστεύουσα θρησκεία παρίσταται ὡς εἰδωλολατρική, ἀλλὰ παρέχει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς Νάματα Εὐφροσύνης, ἀποκαλύψεις Θείας, στηριζομένας μάλιστα καὶ ἐπὶ

ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων, εἶναι δὲ αὕτη ἡ τῶν Ἰνδιῶν. Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσιν εἰς τὴν μετενσάρκωσιν. Εἶναι δὲ τόσον βέβαιοι περὶ αὐτῆς, ὅσον οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι πεπεισμένοι περὶ τῆς Θείας τοῦ Χριστοῦ Ὑποστάσεως.

Εἴπομεν ὅτι δὲν ἐρχόμεθα νὰ διδάξωμεν καινά. Ἡ θεωρία τῆς μετενσαρκώσεως ἀνάγεται εἰς προϊστορικὴν ἐποχὴν καὶ διετηρήθη εἰς πολλοὺς χρόνους. Αἱ μέγισται διάνοιαι ὁ Πυθαγόρας, Πλάτων, Σωκράτης κλπ. ἐπίστευον καὶ διεκήρυττον τὴν μετενσάρκωσιν. Πολλὰ χωρία καὶ γεγονότα τῆς Γραφῆς ὑπομιμνήσκουν τὸ δυνατὸν τῆς μετενσαρκώσεως. Ἀνατρέξατε εἰς τὰ βιβλία τῆς Γενέσεως, Ἱερεμίου, Ἰεζεκιήλ, Ἔσδρας κλπ. Ἡμεῖς δυνάμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ὀρθῆς σκέψεως ν’ ἀποδείξωμεν.

Ὁ ἄνθρωπος διατὶ νὰ γεννᾶται ὑπὸ γονέων πλουσίων καὶ νὰ καθίσταται κατόπιν πτωχός; Ὁ ἄνθρωπος διατὶ, ὡς λέγεται, νὰ πληρώσῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων του; Τί ἔπταισεν ὁ ἀθῶος αὐτός, ὁ πολλάκις καλὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα, διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων του; Ὁ Θεὸς δὲν καταδεικνύεται ἐκ τούτου ἄδικος; Δὲν παρατηροῦμεν πολλάκις ἐν τῇ κοινωνίᾳ πατέρας μὲν κακούργους, υἱοὺς δὲ ἐναρέτους καὶ τανάπαλιν;

Διατὶ ἡ διάκρισις αὐτή; Μήπως ὁ υἱὸς δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ; Μήπως ἡ ἄκακος μήτηρ δὲν γεννᾶ ἀκατάστατον υἱόν; Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον, διετήρει τὰς ἀρετὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔδει ὁ υἱὸς νὰ ὁμοιάζῃ πάντοτε τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαφέρει τῶν γονέων του.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅμως, ὅτι καθ’ ὅλα ὁμοιάζει τὸν γεννήτορά του. Διατὶ ὁ υἱὸς ὅμως νὰ πληρώνῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων του; Τί ἔπταισεν οὗτος εἰς τὸν Θεόν; Εἶναι δίκαιον ἀθῶοι νὰ ὑφίστανται τὸ μαρτύριον τῆς ζωῆς διὰ τὰ σφάλματατῶν ἀδίκων; Ὄχι, βεβαιότατα ὄχι.

Ἂν σεῖς, ὅσοι θέλετε νὰ καταπολεμήσετε τὴν θεωρίαν τῆς μετενσαρκώσεως, μᾶς ἐξηγήσῃτε πῶς ἕνας ἀθῶος τιμωρεῖται χωρὶς νὰ πταίσῃ εἰς τίποτε, τότε ἡμεῖς θὰ δυνηθῶμεν νὰ μὴν παραδεχθῶμεν τὴν περὶ μετενσαρκώσεως θεωρίαν. Τότε ἑκόντες ἄκοντες θὰ ὑποκύψωμεν πρὸ ὑμῶν, ἂν καὶ ἡμεῖς θὰ γνωρίζωμεν, ὡς ἐκ τῆς Ἀΰλου ὑποστάσεώς μας καὶ διορατικότητός μας ὅτι ὑφίσταται μετενσάρκωσις.

Θὰ μοῦ εἴπητε ἴσως, ὅτι ὁ υἱὸς, ὀφείλει νὰ τιμωρηθῇ, διότι ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν κακὴν ὑλικὴν ἐντρύφησιν, λῃστείας καὶ ἀδικίας. Οὕτως θὰ ἐδικαιολογεῖσθε, ἐὰν ὁ υἱὸς ἦτο φύσει κακός. Ἀλλὰ πολλάκις οὗτος φύσει καλὸς συναισθανόμενος τὰ ἁμαρτήματα τῶν γεννητόρων του, ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν τῆς εὐθυδικίας, προσπαθεῖ ἐν ἀγαθοεργίαις ν’ ἀποπλύνῃ τὸν πατρικὸν ρῦπον, ἐν τούτοις παρ’ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀρετάς, παρ’ ὅλην τὴν προσήλωσίν του εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν, τιμωρεῖται.

Ἢ πρέπει, λοιπόν, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει Ἀνωτάτη τις Δύναμις, ἡ ὁποία ἀνταποδίδει εἰς ἕνα ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του ἢ ἡ ὑπάρχουσα τοιαύτη εἶναι ἄδικος καὶ ἀδικεῖ τοὺς τὴν ἀρετὴν ἀκολουθούντας. Ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς εἴπητε σεῖς, δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ εὕρητε πειστικὰ ἐπιχειρήματα. Ὁ ἄδικος πατὴρ ὀφείλει νὰ τιμωρηθῇ καὶ οὐχὶ οἱ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ ἐξελθόντες ἄνθρωποι, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Ἰδού, λοιπόν, ὁ πραγματικὸς τῆς τιμωρίας λόγος, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτωλός, ἀπαλλαγεὶς τοῦ σώματός του τότε, εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατάστασιν κατανοεῖ ὅτι ἔσφαλλε ἐκ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀκολασίας.

Ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης παραλείψας κατὰ τὴν ἐν τῇ γῇ διαμονήν του τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Πνεύματός του, στερούμενος ὡς ἐκ τούτου τῆς ἀναλόγου διορατικότητος εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ζωὴν πρὸς εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν καὶ ἀναγωγὴν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνάμενος ν’ ἀνέλθῃ τὴν ὁδὸν τὴν ἀκολουθοῦσαν πρὸς τὴν δόξαν, ὡς ἐκ τοῦ βάρους αὐτοῦ τῶν ἁμαρτημάτων του, ὑφιστάμενος διηνεκὲς μαρτύριον ψυχικόν, ὡς ἐκ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεώς του, γνωρίζει, ὅτι ἐὰν ἐκ νέου ἀναλάβῃ σωματικὴν περιβολὴν ἐν τῇ ἐπακολουθούσῃ μετανοίᾳ του, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑποστῇ, χάριν τῆς ἀναπτύξεώς του τῆς πνευματικῆς, νέαν ἐπίγειον τιμωρίαν, **τιμωρίαν σαρκός, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ παραίτιος τῆς ψυχικῆς του ὀδύνης καὶ στασιμότητός του.**

Εἶναι ἐλεύθερος νὰ προτιμήσῃ ἢ τὴν αἰωνίαν ψυχικὴν ὀδύνην ἢ τὸν ἐξιλασμὸν τοῦ Πνεύματός του ἐνσαρκούμενος καὶ πάλιν εἰς νέαν σάρκα, ἵνα ὑφιστάμενος τὰς ἀτυχίας καὶ τὰ σφάλματα τοῦ πατρός του ἐξιλεωθῇ διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ προηγουμένην αὐτοῦ ἀκολασίαν.

Ὁ ἁμαρτωλὸς ὅθεν ἄνθρωπος ἐνσαρκοῦται εἴτε ἐν τῷ σπέρματι ἀδικησάντων γονέων, εἴτε πενήτων καὶ ἀγαθῶν γονέων.

Εἶναι, νομίζω, κατόπιν τῶν ἐξηγήσεών μου τούτων εὐληπτοτέρα ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Ἀντιλαμβάνεσθε ἤδη ἄνθρωποι, ὅτι ὁ γεννώμενος καλὸς υἱὸς ἀδίκου πατρός, ὁ καὶ τιμωρούμενος ἐν τῇ γῇ, δὲν τιμωρεῖται διὰ τ’ ἁμαρτήματα καὶ τὰς ἀδικίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, **ἀλλ’ ὑποφέρει καὶ τιμωρεῖται διὰ τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἄδικον διαβίωσιν.**

Οὕτω πως κατανοουμένη ἡ τιμωρία τῶν ἀπογόνων τοῦ ἁμαρτήσαντος γονέως ἀποβαίνει δικαία. Ἐν τῇ σμικρότητι τῆς ἀνθρωπίνης ὑμῶν ἀντιλήψεως τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον, ὅσον καὶ φοβερόν. Ἐρχόμενός τις εἰς τὸν κόσμον καὶ πάλιν ἔπρεπε νὰ ἐνθυμῆται τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὕπαρξιν. Θὰ ἀντιτάξητε ἴσως, ἀλλὰ καὶ εὐλόγως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ μετενσαρκούμενος χάνει πλέον τὴν ὀντότητά του, ἀφοῦ ἔρχεται μέ νέαν ὑπόστασιν ἐν τῇ γῇ. Ἀλλὰ θ’ ἀπαντήσω ὡς ἑξῆς: Ὁ ἄνθρωπος ἀποβαλὼν τὰ ἐξωτερικά του ροῦχα, ἀλλάζει καὶ τὴν μορφήν του; Δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ ἴδιος πάντοτε; Ὁ ὅφις ἀπεκδυόμενος τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ τοῦ σώματός του, δὲν παραμένει ὁ ἴδιος; Ὁ ἄνθρωπος ὅθεν ὅταν ἀπαλλαγῇ, ὡς ὁ ὅφις, τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ σώματος καὶ ἀποκτῶν διὰ τοῦ νέου του σώματος νέαν ὑπόστασιν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος;

Ἐπίσης ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἴπητε ὅτι ὁ ἐξιλασμός του οὗτος δὲν εἶναι δυνατός, ἀφοῦ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὕπαρξιν. Θὰ ἦτο τοῦτο ἀδικία δι’ αὐτὸν νὰ ὑφίστατο τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ὑπάρξει, ἀφοῦ διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σῶμα, ν’ ἀπαλλαγῇ τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος του, δοκιμαζόμενος διὰ τὰ προηγούμενά του ὀλισθήματα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπίγνωσιν αὐτῶν, ἀλλὰ χάριν τῶν ὁποίων **ἰδίᾳ ἀποφάσει** κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν ἐνσαρκωθείς ν’ ἀποπλύνῃ τὰ πρότερον αὐτοῦ ἁμαρτήματα.

Θὰ μοῦ εἴπητε καὶ πάλιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετενσαρκούμενος καὶ μὴ ἔχων συναίσθησιν τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ πράξεων συνεπῶς δύναται οὗτος ἀντὶ νὰ ἐξιλεωθῇ ν’ ἀποβῇ ἔτι μᾶλλον ἁμαρτωλός, ἀδικώτερος. Ἐὰν αἱ συνθῆκαι εἶναι αἱ αὐταὶ μὲ τὴν προηγουμένην αὐτοῦ ὕπαρξιν, οὗτος ἤθελε καταστῇ ἁμαρτωλότατος καὶ ἀδικώτατος. Ἀλλ’ εἰς ὁλόκληρον τὸν ἐπὶ γῆς αὐτοῦ βίον **θὰ ἀντιτάσσεται εἰς αὐτὸν πάντοτε εἱμαρμένη τις δύστροπος καὶ τὰ πάντα αὐτοῦ θὰ ἀνατρέπῃ.** Θὰ θέλῃ αἴφνης, ἐὰν ἐγεννήθη ὑπὸ πτωχῶν γονέων, ν’ ἀποκτήσῃ περιουσίαν. Ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια θὰ τάσσωνται πρὸ αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν ἐν τῇ γῇ νέαν διαμονήν του ὀφείλει νὰ ὑποφέρῃ. Ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ διηνεκὴς ἐξέγερσις κατὰ τῆς ἀδικίας, οὕτως ὥστε σπανίως δύναται νὰ ὑποστῇ νέαν μετενσάρκωσιν ἐκ νέου τινὸς ὀλισθήματος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀδικῶν τιμωρεῖται ἀμέσως, πρὶν εἰσέτι ἀπολαύσει τὰ ἀποκτηθέντα ἀγαθὰ ἐκ τῆς ἀδικίας αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, ἡ δέ ζωὴ αὐτοῦ διελθοῦσα ἐν νέῳ μαρτυρίῳ καθιστᾶ αὐτὸν ἐνάρετον, ὡς ἐκ τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

Ἰδού, λοιπόν, ἡ σωτήριος αὕτη ὁδός, τὴν ὁποίαν δέν δύνασθε νὰ κατανοήσητε, διότι **ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς δὲν ἐδίδαξεν εἰς ὑμᾶς αὐτὴν καθαρῶς,** πῶς ἀποβαίνει σωτήριος διὰ τὸν εἰς αἰωνίαν καταδίκην καταδικασθέντα ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ πῶς γίνεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἐνσαρκούμενον νὰ μὴν ἔχῃ συναίσθησιν τῆς προϋπάρξεως αὐτοῦ καὶ πῶς μὴ ἔχον συναίσθησιν δὲν χάνει τὴν ὀντότητα αὐτοῦ; **Ἡ Ὀντότης τοῦ Πνεύματος δὲν ἀπόλλυται.** Ἂν ἀλλάσσῃ τὸ σῶμα δὲν ἀλλάσσει καὶ τὸ Πνεῦμα. Θὰ ἦτο βεβαίως, ὅπως καὶ προηγουμένως εἴπομεν, ἐν διαρκῇ ἐλέγχῳ καὶ τοῦτο θὰ ἦτο δι’ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον μεγαλυτέρα τιμωρία. Ἀλλὰ ἄνθρωπος τις μὴ ἔχων συναίσθησιν τῆς προγενεστέρας αὐτοῦ ὑπάρξεως δὲν εἶναι ἴδιον ὡς νὰ μὴ ὑφίσταται ἐν αὐτῷ προγενεστέρα ὕπαρξις; Βεβαίως. Ἡ προγενεστέρα αὐτοῦ ὕπαρξις, οὖσα ἁμαρτωλός, ἐξιλεοῦται διὰ τῆς νέας τοιαύτης καὶ τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ συγχωροῦνται ὑπὸ τῆς ἐξιλεώσεως αὐτοῦ ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ὑπάρξει.

Ἀλλὰ διατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνθυμεῖται; **Πῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ διατηρῶν ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ ὑποστάσει πᾶσαν ἀνάμνησιν νὰ χάνῃ ταύτην ἐν τῇ γῇ**; Ὁ ἄνθρωπος ἐκ νέου ἐρχόμενος εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον ἐν τῇ μήτρᾳ ὑποδουλώσει τοῦ Πνεύματός του χάνει τὴν συναίσθησιν τῶν πράξεών του, τῆς ἀναμνήσεως ὄχι μόνον τῆς προγενεστέρας αὐτοῦ ὑπάρξεως, ἀλλὰ καὶ τὸ μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ὑπέστη καὶ κατὰ τὴν ἐκ σαρκὸς ἀπολύτρωσίν του.

Τοῦτο βεβαίως γίνεται κατ’ Ἀνωτέραν τοῦ Θεοῦ Δικαιοσύνην καὶ Ἐπίνοιαν, ἵνα οὗτος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν ἐκ σπέρματος ἐξελθόντα ἄνθρωπον. Ἴσως εἶναι τοῦτο ἀκατανόητον καὶ ἀδύνατον, ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶμεν: Ἐνθυμεῖσθε τί ἐφάγατε κατὰ τὴν 9ην ἡμέραν τοῦ ἕκτου μηνὸς τοῦ 11ου ἔτους τῆς ἡλικίας σας; Βεβαίως καὶ τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν διετηρήθη ἐν τῇ μνήμῃ σας. Δυνατὸν δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ σας νὰ ἦτο συμπόσιον καὶ μεγάλη τις οἰκογενειακὴ ἑορτή. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνθυμῆσθε, ἀφοῦ, ἐὰν ἦτο πλησιέστερον πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χρονικὸν διάστημα, θὰ ἐνθυμῆσθε κάλλιστα τοῦτο.

Μήπως πολλάκις δέν συναντήσατε πρόσωπα μετὰ τῶν ὁποίων συνεφιλιώθητε καὶ συνεφάγατε καὶ ἐπεριπατήσατε καὶ κατὰ τὴν συνάντησιν μετ’ αὐτῶν κατόπιν ἀρκετοῦ χρονικοῦ διαστήματος δὲν ἐνθυμεῖσθε οὔτε τὸ ὄνομα αὐτῶν; Πῶς, λοιπόν, λησμονεῖτε τόσας πολλὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρόντος βίου σας ὄντες ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι, καὶ πῶς ἀπορεῖτε ὅτι τὸ ἐνσαρκούμενον Πνεῦμα δὲν ἐνθυμεῖται τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὕπαρξιν; **Ὁ ἄνθρωπος ὅθεν ὁ ἐνσαρκωθεὶς εἶναι**

ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῇ πράξεις τῆς προγενεστέρας αὐτοῦ ὑπάρξεως, ἀφοῦ βεβαίως τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀντεκατεστάθη ὑπὸ νέου.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτωλὸς ὅθεν τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ τὰς πνευματικὰς βαθμίδας τῆς τοῦ ἀΰλου Πνευματικοῦ ἀνθρώπου ἀναγωγῆς καὶ ἐγκαρτερῶν πάντα βελτίωσιν τινὰ καὶ μὴ δυνάμενος, ὡς ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ νὰ ἐξιλασθῇ ἀπέναντι τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ του καὶ τῆς ἐξαγνισμένης συνειδήσεώς του, ἐλεύθερος ὢν νὰ διατελῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτημάτων του ἢ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς μετενσαρκώσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ ν' ἀκολουθήσῃ θᾶττον ἢ βράδιον αὐτὴν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἐξιλεωθῇ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν ἀρετήν, ἧς ἐστερήθη ὑπείκων εἰς τὰς σωματικάς του ἀπαιτήσεις.

Ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὀφείλει νὰ ἐξαγνισθῇ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ του, **ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς Εὐθυδικίας καὶ τῆς Ἀρετῆς,** ἐὰν θέλῃ νὰ ἴδῃ τὴν ἄϋλον αὐτοῦ ὑπόστασιν ἀνερχομένην τὰς πολλαπλὰς βαθμίδας τῆς Πνευματικῆς του ἀναγωγῆς, δι' ὧν καθοδηγεῖται οὗτος πρὸς τὴν δόξαν, ἣν προορίζει αὐτῷ ὁ Δίκαιος τῶν ἀΰλων Πνευμάτων Ἀνώτατος πάντων καὶ πάσης Ἀρχῆς Παραγωγός.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, καθὼς γνωρίζομεν, ἐνασχολεῖται πάντοτε εἰς ἀπόκτησιν ἐπιγείων ἀγαθῶν καὶ ἐντρύφησιν ἐν ἔργοις προσκαίρου δόξης καὶ ἀπολαβῆς, παραλείπων τὴν πνευματικήν του ἀνάδειξιν, δηλαδὴ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰς πνευματικὰς ἐν γένει ἀγαθότητας. Ἀφοῦ δὲ ἀπασχολεῖται πρὸς ἀπόκτησιν ἐφημέρου δόξης καὶ μεγαλείου, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῷ ματαίῳ καὶ προσκαίρῳ δι' αὐτόν, ὅπως ἐπανορθώσῃ τὴν σφαλερὰν αὐτοῦ πολιτείαν ἐπὶ τῆς γῆς;

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐξ ἀγαθῶν γονέων γεννηθεὶς γεννᾶται ἀγαθός, ἀλλὰ δοκιμάζεται ὑπὸ Θείας Ὑπεραγαθωσύνης Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνύψωσιν ἔτι μᾶλλον τοῦ φρονήματός του, ἀνταμειβόμενος ἀναλόγως ἐν τῇ παρούσῃ καὶ μελλούσῃ ζωῇ.

Ἄνθρωποι σεῖς, οἵτινες δὲν πιστεύετε τὴν Θείαν ἀνταπόδοσιν ἐπὶ τῶν ἔργων ὑμῶν ὑπὸ τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ σας, δὲν παρατηρεῖτε πολλάκις ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ σας κοινωνίᾳ ὅτι οἱ μὲν ἀγαθοὶ καὶ ὑποφέροντες ἀνταμείβονται ἡμέραν τινά, οἱ δὲ κακοὶ καὶ ἄδικοι, παρ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἄδικον καὶ κακὴν πολιτείαν ἀπέναντι τῶν πλησίων των οὐδόλως μένουσιν ἥσυχοι καὶ

εὐχαριστημένοι; Ὁ Θεὸς, λοιπόν, ὁ ἐπιβλέπων καὶ ὁρῶν καὶ ἐτάζων τοὺς πάντας, Αὐτὸς ἑκάστῳ ἀνταποδίδει τὸ δίκαιον ἢ ἄδικον.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν θέλει τὸ κακὸν τοῦ ἀνθρώπου. **Ὁ Θεὸς δὲν τιμωρεῖ τοὺς κακούς, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία τῶν κακῶν αὐτοὺς ἀπωλεῖ.** Ἰδού, λοιπόν, ἡ διδασκαλία ἡμῶν τί διδάσκει ὑμῖν. Ἐρευνᾶ παντοῦ καὶ ἐν παντὶ πράγματι. Ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἀποβλέπει πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει: «**Πάντες Υἱοί Θεοῦ κληθήσονται.**»

Πῶς ἂν οἱ ἄνθρωποι ὅλοι Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται, ἐὰν βεβαίως δὲν ὑφίσταται ἡ μετενσάρκωσις; **Ἄνευ τῆς μετενσαρκώσεως οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἄδικοι πῶς θὰ καταστῶσι δίκαιοι, ἵνα κληθῶσι κατὰ τὴν Γραφὴν Υἱοὶ Θεοῦ;**

Ψεύδεται ἡ Γραφή; Ὄχι. Ἀφοῦ δὲν ψεύδεται, ὁ μόνος δρόμος διὰ τὸν ὑπὸ τῆς Γραφῆς ὑποδεικνυόμενον δρόμον εἶναι ἡ μετενσάρκωσις, διὰ νὰ τιμωρηθῇ καὶ μετανοήσῃ, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἄγουσαν ὁδόν. Ἀφοῦ δέ οἱ πρώτοι ἄνθρωποι οἱ ὑποστάντες **τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, τουτέστιν τὴν ἐνσάρκωσιν,** ἐνεσαρκώθησαν εἰς ἀνθρώπινον σῶμα, οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι διετήρησαν ἐν τῷ σπέρματι αὐτῶν πάσας τὰς πνευματικὰς ἰδιότητάς των, εἶναι ἀδύνατον νὰ μετενσαρκωθῶσιν; Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ βεβαίως πῶς ἤθελεν ἐξιλεώσει τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον ἄνθρωπον, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀρχὴ τῆς μετενσαρκώσεως;

Ἐπίσης πολλὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρουσι τὸ δυνατὸν τῆς τοιαύτης μετενσαρκώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ παραπέμπομεν τοὺς ἁρμοδίους εἰς ταῦτα. Ἀναγνώσατε μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰ ἐδάφια τῆς Θείας Γραφῆς καὶ θέλει ὑμᾶς διαφωτίσει, πῶς ὑπονοεῖται ἡ ἐνσάρκωσις. Δέον οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίζητε, ὅτι οὐδέν συντελεῖται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ φυσικῆς τινὸς ἐπιρροῆς καὶ ἄνευ Νόμου φυσικοῦ. **Τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐξετέλῃ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, εἶχον νόμους φυσικοὺς ὡς πηγήν.** Πολλὰ τούτων ἔγιναν δυνάμει ὑποβολῆς τοῦ Θείου Αὐτοῦ Πνεύματος ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων καὶ σωμάτων. Πολλὰ δὲ πάλιν εἶχον φυσικὴν τινὰ ἀναγωγὴν εἰς μεταφυσικὸν τῆς φύσεως νόμον, μὴ ἀντιληπτὸν ὑφ' ὑμῶν τῶν ἀτελῶν ἀνθρώπων.

Οὐδέν, λοιπόν, κατορθωτὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ φυσικοῦ τινὸς Νόμου. Τὰ πάντα ἐξηγοῦνται καὶ θὰ

ἐξηγηθῶσι ἤδη διὰ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ χρόνος τῆς ἀμαθείας καὶ ἀγυρτείας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς μαγείας ἐξέλιπον. Οἱ θεολόγοι, λοιπόν, πάντες καὶ οἱ τὴν Θείαν Γραφὴν ἀποδεχόμενοι ὡς Θείαν Ἀποκάλυψιν τοῖς ἀνθρώποις πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀνάδειξιν αὐτῶν πνευματικῶς, ἂς δεχθῶσι τὴν θεωρίαν ἡμῶν, χωρὶς νά ζητήσουν νὰ καταπολεμήσωσιν ἡμᾶς.

Ἂς ἀναζητήσωσιν ἐν τῇ Θείᾳ Γραφῇ τὴν ἑρμηνείαν πολλῶν ἐδαφίων, ἀναφερόντων περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς μετενσαρκώσεως τοῦ Πνεύματός των. Ἐγὼ μόνον δύναμαι ν’ ἀναφέρω ἓν παράδειγμα: **Πῶς ὁ Λάζαρος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν μετὰ τὴν τετραήμερον ἀπουσίαν τοῦ Πνεύματός του ἐκ τοῦ σώματός του καὶ τὸ ὁποῖον «ὄζει ἤδη» ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ; Πῶς τὸ πνεῦμα τῆς θυγατρὸς τοῦ Ιαείρου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς σῶμα ἀφοῦ ἅπαξ ἀπηλευθερώθη ἀπ’ αὐτοῦ;**

Θὰ μοῦ εἴπητε βεβαίως, ὅτι τοῦτο ἔγινε Θείᾳ Εὐδοκίᾳ καὶ Δυνάμει τοῦ Θείου Ἰησοῦ. Ἀλλὰ πῶς, ἐρωτῶ, παρατηρεῖται ἐξαίρεσίς τις, εἰς τὸν φυσικὸν κόσμον, τὸν ἀκολουθοῦντα τὴν φυσικὴν αὐτοῦ τροχιάν, ἀφ’ ἧς στιγμῆς ἤρξατο δημιουργούμενος; Ἐρωτῶ ὑμᾶς, ὑπάρχουσι φυσικοὶ νόμοι, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ κάμωσι ἐξαιρέσεις εἴς τινες περιστάσεις;

Τοῦτο βεβαίως ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον, διότι παραδεχόμενοι ἐξαιρέσεις εἰς τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἰδιοτήτων τῆς ζωῆς τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ, ἀπαρνούμεθα αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν καὶ Θείαν τοῦ Θεοῦ Δημιουργικότητα, ἀπαρνούμεθα αὐτοὺς τοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς λειτουργοῦντας ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐν τῇ φύσει, διότι ἐμφανίζοντες ἐξαιρέσεις παύουν νὰ εἶναι Νόμοι, δηλαδὴ τέλειοι, ὡς ὁ Θεὸς Τέλειός ἐστιν.

Παραδεχόμενοι ἐξαιρέσεις εἴς τινας περιπτώσεις τῶν φυσικῶν νόμων τῶν διεπόντων τὸν κόσμον, ἀπαρνούμεθα αὐτὴν τὴν Ἀναλλοίωτον Ὑπόστασιν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος καὶ ὑπονοοῦμεν Αὐτὸν ὡς εὐκόλως μεταβαλλόμενον. Βεβαίως οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ διέποντες πᾶσαν σωματοεξέλιξιν, εἴτε ἀναγωγὴν ἑκάστης ποσότητος καὶ εἴδους φυσικοῦ, εἴτε ὑλικοῦ καὶ ἀΰλου, ἀπέρρευσαν ἀκριβῶς ὑπὸ τῆς Παντοδυναμίας Αὐτοῦ, διὰ νὰ ὦσιν Ἀναλλοίωτοι καὶ Ἀμετάπτωτοι ἀναμορφωταὶ καὶ ἐξελικταὶ πάσης φυσικῆς ἐκπορεύσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλλωσιν ἰδιότητα, **ν’ ἀναγνωρίζωσιν ἐξαίρεσιν, ἔστω καὶ ὑπὸ τῆς Θείας τοῦ Θεοῦ Δυνάμεως ἐπιβαλλόμενοι,** ἀφοῦ ἡ Θεία αὕτη Δύναμις παρήγαγεν αὐτοὺς Ἀναλλοιώτους καὶ Ἀμεταπτώτους, τουτέστιν μὴ μεταβαλλομένους κατὰ βούλησιν, ὅπως καὶ τὸ Σύμπαν δέν μεταβάλλει τὴν ἀρχικὴν

αὐτοῦ τροχιὰν ἐν ἅπαντι τῷ αἰῶνι, διότι ἀκριβῶς διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν φυσικῶν νόμων τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος, ὁ ὁποῖος ἐστιν Αὐτόβουλος καὶ ἐν τῇ Αὐτοβουλίᾳ Του Ἀναλλοιώτους αὐτοὺς ἐθέσπισεν.

Ἂν δὲ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Θεὸς μεταβάλλει κατὰ βούλησιν πᾶν ὅ,τι ἐξ ἀρχῆς ἐποίησεν, ἀρνούμεθα αὐτὴν τὴν σταθερὰν Παντοδυναμίαν καὶ τὸ Ἀναλλοίωτον τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ Θεὸς, ἄνευ Αὐτοβουλίας καὶ Διορατικότητος Ἀνεκφράστου οὔτε ὑπάρχει, οὔτε κατανοεῖται. Καὶ ἀφοῦ ἐξ ἀρχῆς διέγνωσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ Παντοδυναμίᾳ Του καὶ Παντογνωσίᾳ Αὐτοῦ ὅτι οἱ φυσικοὶ νόμοι θὰ ὦσιν Ἀναλλοίωτοι καὶ Ἀμετάπτωτοι καὶ καθιστῶν ὁ Ἴδιος αὐτοὺς μεταπτωτοὺς εἰς ἀνωτάτην πάλιν μετάγνωσίν Του, ἢ εἰς τὴν Ἀπερίγραπτον Αὐτοῦ Παντοδυναμίαν, ἀπαρνούμεθα Αὐτὸν τὸν Θεὸν, αὐτὴν τὴν Αὐτοβουλίαν, Διορατικότητα καὶ Παντοδυναμίαν Του. Βεβαίως οὕτω ἐννοοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἀναγνωρίζοντες εἰς Αὐτὸν τὸ εὐμετάβλητον, δὲν παραδεχόμεθα, δὲν ὑπονοοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς Αὐτὸς δυνατόν, ὡς ἐκ τῆς Αὐτοβουλίας Του, καὶ Παντοδυναμίας Του, νὰ καταστῇ καὶ κακὸς καὶ πονηρός, ὅσον ἐστὶν Ἀγαθός;

Οὐδέν, λοιπόν, ἐν τῇ φύσει μεταβάλλεται. Ἂν ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸν Λάζαρον μετὰ τετραήμερον ἀπουσίαν τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἐκ τοῦ σώματός του, ἂν ὄντως πιστεύετε εἰς τὴν νεκρανάστασιν αὐτήν, **ὀφείλετε νὰ ἀποδώσητε τοῦτο εἰς τὴν μετενσάρκωσιν.** Ἂν τὸ Πνεῦμα δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐνσαρκωθῇ ἢ μετενσαρκωθῇ, δὲν θὰ ἐπανήρχετο οὔτε τὸ Πνεῦμα τοῦ Λαζάρου, οὔτε τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου εἰς τὰ σώματα αὐτῶν.

Ἠμπορεῖ νὰ εἴπητε, ὅτι δὲν ἔγινε ἐν τῷ θαύματι τούτῳ ἢ καλλίτερον ἐν τῇ φυσικῇ ταύτῃ παραστάσει ἐνσάρκωσις, τότε τί ἔγινεν; Ἐπίσης θὰ μοῦ ἀντείπητε, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπῆλθεν.

Ἀφοῦ παραδέχεσθε τυφλῶς, ὦ ἄνθρωποι, ὅτι Πνεῦμά τι δύναται ὑπὸ Θείας βεβαίως Δυνάμεως καὶ Ἐξουσιοδοτήσεως νὰ εἰσέλθῃ εἰς σῶμά τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν καὶ ἀπουσίασεν ἐπί τι χρονικὸν διάστημα, δὲν πιστεύετε ὅτι **τὸ αὐτὸ Πνεῦμα ὑπεῖκον εἰς Θείαν ἐπίσης Ἐπίνοιαν εἶναι δυνατὸν μετὰ περισσοτέραν ἀπουσίαν νὰ μετενσαρκωθῇ εἰς σῶμά τι;**

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει θρυαλίς τις λυχνίας τινός, ἡ ὁποία δυνατὸν νὰ ἐμβαπτισθῇ εἰς οἰνόπνευμα καὶ νὰ ἀπορροφήσῃ αὐτό. Ἐπίσης δὲ αὕτη ξηρανθεῖσα καὶ πάλιν αὐτὸ ν’ ἀπορροφήσῃ, ἠθέλαμεν τοῦτο ἀναγνωρίσει μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας θρυαλίδα καὶ ἀπαρνηθῇ τοῦτο εἰς τὰς

θρυαλίδας ἄλλων λυχνιῶν; Οὕτω καὶ τὸ ἀνθρώπινον Πνεῦμα ἀφοῦ πιστεύετε, ὦ ἄνθρωποι, ὅτι εἶναι δυνατὸν ὑπὸ Θείας βεβαίως Παντοδυναμίας καὶ Θελήσεως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς σῶμά τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρό τινος χρόνου ἀπεσπάσθη καὶ ἀπεχωρίσθη ἐντελῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἄλλο ἐπίσης ἀνθρώπινον σῶμα, ἔχον τὰ αὐτὰ ἐπίσης συστατικὰ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας; Ἂν ἀπαρνῆσθε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, τὴν ἐπαναφοράν τοῦ Πνεύματος τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, τότε καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ μὴν ἀναγνωρίσωμεν τὴν μετενσάρκωσιν.

Ἐν’ ὅσῳ ὅμως παραδέχεσθε, ὅτι Πνεῦμά τι ὑπὸ Θείας τοῦ Θεοῦ Εὐδοκίας καὶ Δυνάμεως καὶ Συγκαταθέσεως ἐπανέρχεται εἰς σῶμά τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπῆλθεν, ἀπουσίασεν καὶ ἐξέλιπεν, πῶς δὲν παραδέχεσθε τότε καὶ τὰς θεωρίας τῆς μετενσαρκώσεως, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἐπεξηγεῖ καὶ ἀναγνωρίζει τὴν ὑφ’ ὑμῶν ἀποκαλουμένην θαυματοποιΐαν τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ὁποίαν, ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, παραδεχόμενοι μάλιστα ταύτην περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀγνοεῖτε, ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται, ἂν δὲν ὑπάρχῃ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο φυσικὴ ἐξήγησις; Οὐδὲν δὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ γίγνεται, ἐὰν ἐπίσης δὲν μεσολαβήσῃ φυσική τις δύναμις τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος, ἡ ὁποία θὰ ὑφίστατο καὶ πρὸ τῆς συντελέσεως τοῦ δημιουργήματος ἢ τῆς πράξεως ταύτης.

Οἱ φυσικοί, λοιπόν, νόμοι εἰσὶν Ἀναλλοίωτοι, ὅπως καὶ Αὐτὸς ὁ Θεός. Ὡς ἐκ τούτου, λοιπόν, **ὁ Θεὸς δὲν ἐποίησεν ἐξαίρεσίν τινα εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου, ἀλλ’ ἀκριβῶς ἡ ἀνάστασις τούτων συνετελέσθη ὑπὸ τῆς φυσικῆς τοῦ Πνεύματος ἰδιότητος τοῦ δυναμένου νὰ μετενσαρκωθῇ.** Ἂν ἀπαρνηθῆτε τοῦτο σεῖς οἱ Χριστιανοί, οἱ Χριστὸν καὶ Θεὸν πιστεύοντες θεολόγοι καὶ σοφοί, ἀπαρνεῖσθε αὐτὴν τὴν Θείαν τοῦ Χριστοῦ Δύναμιν. Καταρρίπτετε τὴν θρησκείαν, ἡ ὁποία ἠδραιώθη κατὰ μέγα μέρος οὐχὶ ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῆς ἀπόψεως, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἠδυνάτουν ν’ ἀντιληφθῶσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐποίησε καὶ πᾶσαν Αὐτοῦ τὴν Δύναμιν τῆς Θείας Αὐτοῦ Ἀποστολῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεδείξατο, **ὅπως προσφέρῃ τῷ ἀνθρώπῳ τὴν Θείαν Ἀποκάλυψιν τοῦ Πατρός Του.**

Ὁ Κύριος, λοιπόν, Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θὰ ἐποίῃ τὰ θαύματα ταῦτα, δὲν θὰ ἀνέστηνε τὸν Λάζαρον καὶ τὴν κόρην τοῦ Ἰαείρου, **ἐὰν ἀντέκειντο οἱ φυσικοὶ νόμοι, οὓς ὁ Θεὸς ἀνέδειξεν Ἀναλλοιώτους.**

Ὑπείκοντες οἱ νόμοι εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς γνωρίζων, ὅτι δυνατὸν τὸ Πνεῦμα τοῦ Λαζάρου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν εἰς τὸ ἤδη ὑπὸ ἀποσύνθεσιν

εὑρισκόμενον σῶμα αὐτοῦ, εἶπεν τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ, «Μάρθα μὴ φοβοῦ». Ἀναφωνήσας δὲ καὶ καλέσας αὐτόν, **οὗτος ἀνεστήθη, ὑπείκων εἰς τὸν νόμον τῆς μετενσαρκώσεως, ὁ ὁποῖος νόμος ὑπὸ τὴν Ἐξουσίαν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ ἐτέθη, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν τροχιὰν αὐτοῦ.**

Διατὶ βεβαίως ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔπραξε τοῦτο και εἰς τὸν ἀξιώσαντα Σατανᾶν, παρ' ὅλην τὴν ἀπεριόριστον Ἐξουσίαν Του παρὰ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ νὰ μετατρέψῃ τοὺς λίθους εἰς ἄρτους; Διότι οἱ λίθοι ὑποκείμενοι εἰς φυσικόν τινα νόμον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ γῇ, δὲν δύνανται ν' ἀλλάξουν τὴν τροχιὰν αὐτῶν, μεταβάλλοντες τὴν οὐσίαν τοῦ λίθου εἰς οὐσίαν ἐξ ἧς σύγκειται ὁ ἄρτος.

Ἀρνεῖσθε, ὦ ἄνθρωποι, οἱ ἀναγιγνώσκοντες τὴν Ἁγίαν Γραφήν τοῦτο, Ἀρνεῖσθε ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ὄντως ἦτο Θεῖος, ἢ ἀφοῦ ἡμεῖς τὰ Ἀνώτατα Πνεύματα λέγομεν ὑμῖν τοῦτο καὶ ἀναγνωρίζομεν Αὐτὸν ὡς ἐκ τῆς θείας τοῦ Θεοῦ Ὑποστάσεως ἐκπορευόμενον, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβάλῃ τοὺς λίθους εἰς ἄρτους;

Διατὶ δὲν ἐποίησε τοῦτο, ἵνα περισσότερον δοξάσῃ τὸν Πατέρα Αὐτοῦ, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, τὴν Ἰδίαν Αὐτοῦ Αὐτόβουλον Δύναμιν καὶ Θείαν Ὑπόστασιν; Ἂν μετέβαλεν τοὺς λίθους εἰς ἄρτους, τοῦτο ἤθελεν ἀντίκειται πρὸς αὐτὴν τὴν Διορατικότητα καὶ Αὐτοβουλίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰδίου δηλαδὴ Αὐτοῦ Πνεύματος, ὁ ὁποῖος κατέστησε τοὺς φυσικοὺς νόμους Ἀναλλοιώτους καὶ Ἀμεταβλήτους εἰς τὴν ἐπήρειαν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Πνεύματός Του.

Οἱ φυσικοὶ Νόμοι ἀποτελοῦν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἀποβάλλοντες τὸ Ἀναλλοίωτον αὐτῶν καθιστοῦν τὸν Θεὸν μεταβλητὸν. Ὅθεν, ἀφοῦ ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου, συνετελέσθησαν δυνάμει φυσικοῦ νόμου, δηλαδὴ τῆς μετενσαρκώσεως καὶ ἀφοῦ οἱ φυσικοὶ νόμοι εἰσίν Ἀναλλοίωτοι καὶ Ἀμετάπτωτοι, ὑπονοεῖται ἐκ τούτου ὅτι καὶ **τὰ πνεύματα τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων ὡς καὶ πάντων τῶν ἐχόντων εἰδικὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολὴν πρὸς ἀνάδειξιν καὶ διαμόρφωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἢ πρὸς ἐπίλυσιν ἀγνώστων πραγμάτων, εἶναι δυνατὸν νὰ μετενσαρκωθῶσιν εἰς νέον σῶμα,** ἀφοῦ βεβαίως ἀπεδείξαμεν ὅτι ἅπαξ συνετελέσθη ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἐνσάρκωσις ἀπελθόντος πνεύματος ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι.

Ἂν βεβαίως δὲν ὑφίστατο ἡ μετενσάρκωσις, οὐδόλως ὁ ἄνθρωπος ἤθελεν ἐξαγνισθῇ. Ἐὰν δὲ αὕτη

δὲν ὑφίστατο, πῶς αἱ μυριάδες τῶν μυριάδων ἀνθρώπων ἤθελον δικαιωθῇ;

Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἀναφέρεται: «Οὐδείς ἀναμάρτητος, εἰ μὴ ὁ Θεός.» Καὶ ἀφοῦ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί εἰσιν, δηλαδὴ πάντες οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὴν διάκρισιν τῆς κακίας, ποῖοι τότε σωθήσονται; Ἐὰν βεβαίως οἱ περισσότεροι τῶν γεννωμένων ἀνθρώπων εἰσὶν ἁμαρτωλοὶ καὶ ἄδικοι καὶ θὰ τιμωρηθοῦν εἰς αἰωνίαν κόλασιν καὶ μαρτύριον, ὅπως λέγεται, τότε ποῦ μεταβήσονται οὗτοι, καὶ διατὶ ὁ Θεὸς ἐποίησεν αὐτούς, ἀφοῦ μέλλει καταδικᾶσαι αὐτοὺς εἰς αἰωνίαν καταδίκην καὶ μαρτύριον αἰώνιον;

Αὐτά ἄραγε συνάδουν μέ τὸ Ἄφθαστον Μεγαλεῖον τοῦ Δημιουργοῦ; Ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ συναινέσας ὡς ἐκ τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς αὐτόν, νὰ κατέλθῃ οὗτος εἰς τὴν γῆν, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ καταδικάσῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων Του εἰς αἰωνίαν κόλασιν καὶ μαρτύριον.

Τί ἔπταισαν οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἐπλάσθησαν ἀτελεῖς καὶ ἂν ὑπόκεινται εἰς ἁμαρτίαν; Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐποίησεν αὐτοὺς οὕτως ὥστε νὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ κακοῦ, ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ δι’ αἰωνίου καταδίκης διὰ τοῦτο; Ὄχι, βεβαιότατα ὄχι.

Διὰ τοῦτο πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐτέθη ἡ μετενσάρκωσις, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπανερχόμενος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀποπλύνῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, τελειοποιηθῇ καὶ δυνηθῇ ν’ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀναγωγὴν τοῦ πνεύματός του εἰς τὰς βαθμίδας τῆς Ἀνωτάτης Πνευματικῆς ἀναδείξεώς του, τῆς φερούσης αὐτὸ εἰς τὸ ἀνώτατον ἐπίπεδον τῆς ἀΰλου πνευματικῆς διαμορφώσεως καὶ πρὸς τὴν Αἰωνίαν Δόξαν, δι’ ἣν προορίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπερτελείου ἐν πάσοις παραγωγαῖς Ὄντος.

Οἱ ἁμαρτωλοί, λοιπόν, κατέρχονται καὶ πάλιν ἐν σαρκὶ νέᾳ ἐν τῇ γῇ, **γεννῶνται δὲ εἴτε σωματικῶς ἀνάπηροι, εἴτε πνευματικῶς ἀγαθοί, ἀλλὰ δυστυχεῖς.** Ἐὰν παρ’ ὅλην αὐτῶν τὴν ἀγαθότητα, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς μετανοίας καὶ ἐξελίξεως τοῦ Πνεύματός των, διότι δέον νὰ σημειωθῇ, **μετενσάρκωσις δέν ὑφίσταται ἄνευ μετανοίας,** ὑποπέσουν καὶ πάλιν εἰς μεγαλύτερα ἁμαρτήματα, ὀφείλουν καὶ πάλιν νὰ μετενσαρκωθοῦν πρὸς τέλειον ἐξαγνισμόν.

Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ἄνευ μετανοίας μετενσάρκωσις δὲν ὑφίσταται. Ὅντως ἐὰν πνεῦμά τι

ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου δὲν μετανοήσῃ τυπτόμενον ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του καὶ προτιμήσῃ τὴν νέαν αὐτοῦ μετενσάρκωσιν ἀπὸ τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ τύψιν τῆς συνειδήσεώς του, ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐπαναλαμβάνω, λέγει εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐπὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας: «ἡ τοῦ συνειδότος δαπάνη», ἥτις διὰ τὸ ἁμαρτωλὸν πνεῦμα εἶναι τὸ φοβερώτερον τῶν μαρτυρίων, πῶς θέλει μετενσαρκωθῇ;

Ὁ ἄνθρωπος ὢν ἐλεύθερος νὰ ὑφίσταται τὸ ψυχικόν του μαρτύριον ἢ τὴν μετενσάρκωσιν, προτιμᾷ αὐτὴν καὶ οὕτω κατερχόμενος εἰς τὴν γῆν ἀκολουθεῖ τὸν προορισμόν του ἐπ’ αὐτῆς, ἕως ὅτου ἀπαλλαγῇ τοῦ γηΐνου σαρκίου του καὶ δυνηθῇ ν’ ἀνυψωθῇ εἰς τὰς ἐξιλασθείσας βαθμίδας τῆς πνευματικῆς ἀναδείξεως.